

а на невѣстѣ-тѣ златный-тѣ, това премѣнене по между невестѣ-тѣ и женихѣ-тѣ значи, чи сега обречены-тѣ дѣлжни сѫ да влизатъ во всички-тѣ нужды единъ на другого, и да живѣятъ единъ за другого; мажъ-тѣ кой-то зе сребреный-тѣ прѣстенъ дѣлженъ е да люби и пазе женѣ-тѣ си, да бѫде синходителенъ и да ѿ помога споредъ женскѣ-тѣ слабость. а това, что жена-та зе златный-тѣ прѣстенъ, значи, чи она вече участвова въ правата, преимѣщества-та и честь-тѣ на мажъ-тѣ, и вообще она ѿ му бѫде участница и помощница во всяко добро, ако по нѣкой пѣти и прискорбно.

Пошо ся надѣнатъ прѣстене-тѣ на прѣсти-тѣ на деснѣ-тѣ рѣкѣ на женихѣ-тѣ и невѣстѣ-тѣ, священникъ-тѣ чита молитвѣ за това, дабы Господь утверди обреченіе-то имъ „въ вѣрѣ, въ единомысліе, истинѣ и любовь, и да бы Ангель Божій имъ даде сопѣтникъ и предводитель во всичкѣ-тѣ имъ животъ“.

Съ ектеніемъ за православны цари, Св. соборъ, мѣстный-тѣ владыкѣ свиршавася обрядъ-тѣ на обреченіе-то.

Вѣнчанье-то ся наченява отъ онова, чи обречены-тѣ сось запалены свѣщи пошо пѣвцы-тѣ почнатъ тѣржественно да пѣятъ стихъ-тѣ: „слава Тебѣ Боже нашъ слава Тебѣ“(*), близко дохождатъ до аналоя за да ся венчатъ; и, въ знакъ на равни предстоїщѣ имъ участъ застануватъ вразъ едиѣ подножкѣ.

Священникъ-тѣ вслухъ на всички-тѣ църкви предъ свидѣтели пыта женихѣ-тѣ и невѣстѣ-тѣ добровольно ли и сось пълно ли сознаніе на важность-тѣ на бракъ-тѣ встѣпватъ они въ брачный союзъ и не сѫ ся ли обѣщали сось другого да встѣпятъ въ сѫпрѣжество. Като дадатъ безукоризненъ отговоръ наченявася истото священодѣйствіе т. е. вѣнчанье-то на обречены-тѣ.

Въ първѣ-тѣ ектеніемъ діаконъ-тѣ приканува да ся помолятъ за радостенъ и не зазоренъ животъ въ сѫпрѣжество-то, и за добродѣя на взаимно сочетавающи-тѣ ся въ общеніе на бракъ-тѣ. Священникъ-тѣ послѣ тѣзи ектеніемъ моли Бога да благослови вѣнчани-тѣ ся лица, за цѣломудрие, любовь, дѣлгденствіе и за сѣмѧ дѣлгожизненно. При това споменува въ молитвѣ-тѣ родители-тѣ кои-то воспитали младоженцы-тѣ. Освѣнъ това; онъ моли Бога єще, да бы Онъ не оставе

(*) Той стихъ е само отвѣтъ отъ пѣвцы-тѣ на всѣкѣ отъ священникъ-тѣ произносимъ стихъ на псаломъ 127 за блаженство-то на богоязливы-тѣ, и за благословеніе-то Божіе, кое-то быва въ ежѣ-тѣ и домочадце-то на такви человѣци.